

S-a implinit zilele acestea un an, de cind 22 familii de pescari din Giurgiu s-au unit in gospodaria colectiva piscicola „9 Mai”.

Muncind impreuna in mod organizat, bucurindu-se de ajutorul statului ca si toate celelalte gospodarii colective, indiferent de specificul lor, pescarii colectivisti au realizat o productie ce depaseste planul cu 30 la sută, au marit fondul de baza de aproape patru ori față de anul trecut, și-au cumparat scule noi. Azi numărul colectivizatorilor s-a marit și cererile noi de înscriere asteapta cuvintul adunării generale.

In fotografie: fructii Nicolae și Vasile Singă, pescari fruntași, după un pescuit cu roade bogate.

Academia R.P.R.
— Institutul de cercetări agronomice — Stațiunea Experimentală Studina, raionul Craiova, regiunea Craiova. Către învățătorul Vasile Diaconu, responsabilul cercului agrotehnic a căminului cultural din Buciniș, raionul Caracal”...

...Privesc hirtia pe care mi-a întins-o bătrînul învățător. Pe mesele din cămăruța unde mă aflu împreună cu responsabilul cercului agrotehnic, se înșiră, cuminiți, borcane cu tot soiul de semințe; în ghivece, felurite plante; pe pereți: planșe, grafice, lozinci. Mai citesc o dată textul frumos caligrafiat pe o bucată de carton: „Încearcă, amestecă, agită, poate va ieși ceva!”

Și, din nou, privirile mi se opresc pe chipul bătrînului profesor de științele naturii aflat înaintea mea. Un zîmbet liniștit îi luminează fața. Doar o scîlpire a ochilor trădează și acum frămîntările neobositului cercetător, care, o viață întreagă, a încercat, a observat, a experimentat, căutînd mereu să împărtășească și altora din învățămintele sale. Ce a ieșit din toate astea? Răspunsul îl dau recoltele dobîndite, an după an, de locuitorii din Buciniș. Și parcă și mai grăitor apare acest răspuns în adresa trimisă de către Stațiunea experimentală Studina, în ziua de 26 martie 1958, cercului agrotehnic din comună:

„Prin prezenta vă facem cunoscut că populațiile de porumb trimise spre încercare în anul 1957 stațiunii noastre, au fost semănate și urmărite în câmp, alături de alte 82 soiuri de hibrizi și populațiuni locale. Corciurile primite de la dumneavoastră s-au comportat bine și unele chiar foarte bine, rezultatele de producție fiind după cum urmează:
Buciniș (Diaconu) 1 — 6.110 kg. (boa-

be) la ha; Buciniș (Diaconu) 2 — 4.581 kg. (boabe) la ha; Buciniș (Diaconu) 4 — 5.104 kg. (boabe) la ha; Buciniș (Diaconu) 5 — 5.771 kg. (boabe) la ha; Buciniș (Diaconu) 6 — 5.116 kg. (boabe) la ha.

Populațiile Diaconu 1 și 5 s-au dovedit a fi cele mai bune, depășind soiul raionat Studina cu 40% și respectiv 32%...”

Cum s-a ajuns aici? O nouă întrebare căreia dacă vrem să-i aflăm răspuns, trebuie să ne întoarcem cu ani în urmă. În primăvara anului 1951, cercul agrotehnic a primit de la sfatul popular din comună, un hectar și jumătate de pămînt, pentru experimentările agrotehnice.

— Acum să vă vedem la treabă! I-a spus atunci președintele sfatului, învățătorului Vasile Diaconu.

Planurile și proiectele sale le așternuse responsabilul cercului agrotehnic pe prima filă a unui registru cu scoarțe groase, pe care și azi îl mai păstrează:

— Voi experimenta un asolament pe zăce ani, cu ierburi perene, specific regiunii;

— voi încerca hibridarea pe cale sexuată a porumbului românesc de Studina, cu alte soiuri (și mai adăugase, plin de nădejde: „sper să obțin un corci de calitate și productivitate superioară”);

— voi încerca hibridări vegetative și sexuate la leguminoase;

— voi experimenta cultivarea plantelor textile și industriale (în, cinepă, bumbac, susan, înfocș de zahăr);

— voi căuta să obțin o varietate de

fasole care să reziste bine la secetă și la mană, care să-și mențină florile și să nu le scuture.

...23 de specii de grâu au fost încercate pe cîmpul de experiență. Concluzia: grâul A 15 e cel mai potrivit regiunii. Urmarea: astăzi, atît la gospodăria colectivă din Buciniș, cît și pe pămînturile celorlalți locuitori se cultivă soiul de grâu A 15.

În anul 1955, învățătorul însemnase în registru: „Am încercat hibridarea vegetativă a porumbului românesc de Studina cu un soi de porumb cu 28 de rînduri. Am semănat intercalat cîte două rînduri, folosind soiul cu 28 de rînduri ca tată; iar pe cel românesc de Studina ca mamă. Am observat că înfloritul la soiul cu 28 de rînduri s-a petrecut cu cinci zile mai tîrziu, față de cel de Studina”.

După un an, în același registru: „Am semănat 25 de ari cu noul soi de porumb hibrid”. Mai departe, în 1957: „Am dat atît la gospodăria colectivă, cît și la alți locuitori din comună sămîntă din noul porumb hibrid. Am dus sămîntă și la stația Studina. Pe săculeț am lipit o etichetă: „hibridul Buciniș (Diaconu) 1”

Ce s-a întimplat mai departe? Ne-o spune adresa trimisă de I.C.A.R.-ul Studina, care se încheie astfel: „Deoarece porumbul trimis de dumneavoastră s-a dovedit a fi foarte productiv și relațiile de colaborare foarte fructuoase, vă rugăm ca și în anul acesta să ne trimiteți material valoros forciuri soiuri de porumb obținute de membrii cercului

RĂSPUNS LA O SCRISOARE

Mă-ntrebă iarăși fratele-n scrisoare
Să-i spun ce mai e nou acum în sat...
De patru ani din țară e plecat,
La studii'nalte, universitare.

Eu stau și stau și mă frămînt într-una
Cum ce-aș putea la rîndu-mi să-i răspund?
Căci noutăți, de ce să li ascund,
Eu nu prea cred să fie-n sat vreuna.

Să-i spun că-n casa noastră-avem lumină?
Dar asta nu mai e o noutate...
Este aproape-un an și jumătate
Decînd ne-am instalat în sat uzină.

Să-i spun c-al lul „cutare“ carte-nvață?
Ori ca un altu-i bun zootehnist?
Cu-asemeni noutăți nu mai insist
Căci se-nțilnesc destul de des în viață.

Să-i spun c-avem acum maternitate
Cum întilnei doar la oraș cîndva...
Nici asta nu mai e o noutate;
Avem de mult în sat așa ceva.

Să-i scriu că-i bine în gospodărie?
De asta nu-i nevoie să vorbim
Noi noutatea asta o trăim
Și-o va trăi și el cînd o să vie.

Să-i spun că Ion e-n Marea Adunare
Și că e cu atenție-ascultat?
Cuvîntul lui de harnic deputat...
(Pe asta o citește și-n ziare!)

Să-i spun că-n holdă seceră combina
Și că pe ea muncește un flăcău?
Aicea cred că este ceva nou
Că pe flăcău îl cheamă... Cătălina.

Să-i scriu că nu mai mor de plictiseală
C-avem activitate la cămin?
Dar asta mi se pare prea pușin;
Nu-i noutate, fără îndoială!

N-am ce să-ți fac, iubitul nostru frate,
Deși pe-aci atîtea s-au schimbat,
O să-nțelegi: ce-i nou acum în sat
De mine nu mai este-o noutate!

M. Viiceanu

BUCINIȘ-DIACONU Nr. 1 — 6.100 kg.

PORUMB BOABE LA HECTAR

agrotehnic). Rezultatele dobîndite de porumbul dumneavoastră au fost comunicate și I.C.A.R. București. Noi vă mulțumim pentru colaborarea,

sprijinul și interesul acordat muncii de creare”.

Învățătorul a vrut să citească scrisoarea în fața celor 32 de membri ai cercului agrotehnic. Dar la cămin s-a adunat tot satul. Așa cum, nu o dată, și pe cîmpul de experiență al cercului agrotehnic, veneau să vadă, să învețe și să dea o mîină de ajutor, toți locuitorii din Buciniș.

Au venit să asculte cele cuprinse în scrisoare și Grigore Constantin, țărăn fruntos care a semănat în anul acesta porumb hibrid Buciniș (Diaconu) 1, și Dincă Constantin, cel care a semănat pe o bucată de pămînt, hibrid de fasole oloagă obădată pe țucără grasă, din aceea care rezistă minunat la mană; au venit atîția și atîția alții, care pînă acum cîțiva ani nu cultivau decît grâu și porumb și care au astăzi pe lîngă casă grădina de zarzavat și au încheiat contracte pentru cinepă, în și bumbac.

Au ascultat cu luare-aminte cele citite. Într-un tîrziu a vorbit Nițu St. Oprea:

— Toate bune, tovarășe învățător. Dar anul acesta... anul acesta ce-o să mai facem?

Nu se îndoaia Vasile Diaconu că doar așa fel avea să vorbească vechiul lui prieten. Și i-a dat răspuns:

— Păi, anul ăsta o să continuăm experiențele celui de al VI-lea an al asolamentului nostru... Și m-am mai gîndit să cultivăm porumb pe teren irigat.

Traian Lătescu

MUZEUL DE ISTORIE NATURALĂ, — CEL MAI VECHI MUZEU DIN ȚARĂ

La 24 mai 1908 s-a inaugurat, prin grija lui Grigore Antipa, localul Muzeului de Istorie Naturală din Șoseaua Kiseleff. Incepăturile muzeului datează însă din prima jumătate a secolului trecut intrucît încă din 1831—32 se pomenește de un muzeu la „Colegiul Național” de la Sf. Sava. Nașterea acestui așezămint de cultură ca și a altora este un rod al bunei administrații, exercitată între anii 1829—1834. de către generalul rus Pavel Kiseleff.

În 1837 este numit la conducerea muzeului de la „Sf. Sava”, profesorul Karol Walstein, naturalist și pictor de talent, iar de la 1857 urmează la conducere savantul C. Ferreratti, în care timp muzeul este înzestrat cu colecții donate de muzeele italiene. Din 1867 pînă la 1894 muzeul a funcționat la Universitate, sub conducerea marelui geolog Gr. Ștefănescu, de la care ne-a rămas uriașul strămoș al elefanților, Dinotheriul.

Cea mai mare strălucire o capătă muzeul după 1894. cînd savantul Gr. Antipa ia conducerea, clădind și actualul local al muzeului, în 1906. Antipa a îndrumat muzeul timp de 50 de ani, pînă în 1944. În prezent, după ce s-a refăcut după loviturile grele primite în timpul ultimului război mondial. Muzeul de Istorie Naturală se dezvoltă cu pași mari, cu sprijinul nemaiîntîlnit pînă acum al statului democrat-popular.

În timpul regimului burghezo-moșieresc muzeul era deschis pentru public doar 7 ore pe săptămînă, iar în timpul verii era închis între 15 iulie și 15 august.

Piedica cea mai importantă în calea înțelegerii juste a naturii de către oamenii muncii, o constituia însă, fără îndoială, așezarea haotică a materialelor în muzeu, astfel că oamenii fără pregătire științifică nu se puteau descurca. În plus vizitarea muzeului se făcea la întîmplare, fiind posibile 12 sensuri diferite de pornire în muzeu. În aceste condiții cercetarea nenumăratelor animale actuale sau fosile, de minerale sau de piese anatomice, embriologice, etnografice etc., în loc să contribuie la limpezirea credințelor mistice atît de răspîndite în trecut, producea dimpotrivă uimire și nedumerire. Astăzi muzeul s-a transformat fundamental. Abia acum el a devenit un muzeu al poporului. Într-adevăr, muzeul este prevăzut cu lumină în toate sălile fiind vizibil în mod continuu, mai ales de grupele de vizitatori străini, sau din țară, sau de către studenți. Există un corp organizat de călăuze, ce îndrumă publicul, explicînd procesul de formare sau natura diferitelor animale, răspund la întrebări etc. În fiecare zi, chiar în puținele zile cînd muzeul este închis pentru a se face bună rînduială, există îndrumători care primesc grupele care solicită în mod excepțional vizitarea muzeului. În principiu toți cei dornici să cunoască și să înțeleagă natura sînt bineveniți, cu atît mai mult cînd vin de departe. Însă chiar fără îndrumători muzeul poate fi înțeles în prezent mult mai bine de către masele de vizitatori, deoarece exponatele sînt dispuse în cele 40 săli într-o anumită ordine și cu o tematică precisă, pe care numeroasele explicații, călăuza scrisă a muzeului, sau îndrumătorii o desăvîrșesc.

Trecînd numai într-un singur sens vizitatorul observă succesiunea materialelor în cele mai bune condiții pentru a-și putea forma o idee despre evoluție, despre dezvoltarea naturii și a vieții pe pămînt. De asemenea, este asigurată circulația normală chiar în zilele în care numărul vizitatorilor ajunge la cîteva mii, ceea ce în trecut ridica probleme imposibil de rezolvat.

Astfel se ușurează oamenilor muncii înțelegerea justă a exponatelor, ei își pot forma o idee despre existența unor legi generale, de care ascultă fenomenele și corpurile din natură, de care depinde dezvoltarea și transformarea materiei vii sau a celei lipsite de viață, fapt care contribuie la înlăturarea ideilor mistice. Prin conferințele însoțite de prezentarea materialului intuitiv, de proiectiuni sau filme, care au loc în sala special amenajată cu șapte ani în urmă, se popularizează teoriile științifice despre viață și evoluția ei, astfel că muzeul

contribuie cu succes la răspîndirea și întărirea concepției materialiste despre apariția pămîntului, a vieții și a omului, de care depinde înțelegerea justă a lumii și societății.

În decursul vremii multe din piesele muzeului se degradează și trebuie înlocuite. Multe din exponatele vechiului muzeu au dispărut din colecții. Imensa majoritate a colecțiilor muzeului se datorește muncii sau îndrumării lui Antipa, ilustru savant, autor a 111 lucrări științifice, care a colectat și preparat piese dintre peștii sau păsările și mamiferele țării noastre, dar a obținut mai ales colecții de mamifere care trăiesc în diverse regiuni ale globului. Antipa a realizat frumoasele scene (diorame) din regiunile de munte, mare, de stepă sau de pădure din țara noastră, dar și din alte părți ale lumii. El a înzestrat muzeul cu numeroase colecții valoroase din toate domeniile naturii.

Muzeul cuprinde astăzi pe o suprafață de aproape 2.000 m.p., 30 de diorame, 70 de grupe biologice, sute de vitrine sau piese expuse liber. Numărul total al pieselor trece de 200.000, majoritatea fiind cuprinse în colecțiile științifice vestite în întreaga lume.

Dintre aceste exponate celebre am amintit de Dinotheriul, piesă unică în lume și cea mai prețioasă din muzeu. Apoi zîmbrul, strămoș al vitelor cornute, uriașii moruni și nisetri, ciinele jder apărut în țară de curînd, ca și ondatra (șobolanul mirsitor). Se pot vedea în muzeu strămoșii oilor domestice — muflonii — găinile sălbatice din India și Indochina, din care provin rasele de găini domestice, sau șopîrla uriașă ce trăia în mare și naștea pușori vii, acum vreo 150 milioane ani, etc. Este greu de enumerat toate materialele prețioase pe care le conține muzeul, deoarece sînt foarte multe, dar mai ales pentru că ele se îmbogățesc necontenit prin munca organizată a personalului științific, precum și a celorlalți tehnicieni și specialiști din muzeu. Numărul lor este înzecit față de acela din trecut astfel că și munca face progrese pe care nici nu le-am fi putut visa înainte.

Clădirea muzeului de istorie naturală din Capitală

Muzeul a reluat legăturile cu instituțiile științifice de peste hotare, cu care face schimb de materiale și cărți. Numărul oamenilor de știință ce ne vizitează este din ce în ce mai mare. Acum muzeul publică lucrări în limbi străine, cu rezultatul cercetărilor făcute în cele șase secții și subsecții științifice, dotate cu laboratoare ce se îmbunătățesc tot mai mult, conducerea muzeului fiind încredințată unui specialist-membru corespondent al Academiei R.P.R.

De aceea nu este de mirare că numărul vizitatorilor crește an de an. Cifra totală a vizitatorilor în deceniul 1948—1958 a trecut de 1.200.000.

În anii regimului de democrație populară s-a produs o adîncă transformare în activitatea muzeului.

S-a mărit colectivul științific și cel tehnico-administrativ pe măsura necesităților crescînde, se amplifică și se îmbunătățesc necontenit colecțiile, crește numărul și calitatea cercetărilor științifice, se intensifică legăturile cu cercetătorii de peste hotare. Un număr din ce în ce mai mare de oameni ai muncii de la orașe și sate, dornici de a cunoaște natura și legile ei, vizitează muzeul și iau parte la conferințe, ascultă îndrumările călăuzelor etc. Ei pot cunoaște astfel istoria dezvoltării celui mai vechi muzeu din țară, strîns legat de dezvoltarea societății noastre de-a lungul timpurilor.

Prof. B. Schnapp
Director adjunct al muzeului
„Gr. Antipa”

Să stăm de vorbă DESPRE POEZIE

Îmbucurător e numărul mare de poezii sosite la redacție. Mărturisesc cu sinceritate că fiecare din scrisorile primite mi-au dovedit pe deplin că poezia are o largă răspîndire în rîndul cititorilor noștri.

Și acesta e un lucru plin de o adîncă semnificație. Ne vom strădui să răspundem la materialele sosite la redacție.

Primul grup de poezii primite, deși generoase ca intenții, sînt nerealizate ca formă artistică, ca exprimare poetică. Poezia cere pe lîngă talent și o cunoaștere a meșteșugului. Pentru aceasta recomandăm tovarășilor M. Udrescu, I. Baschescu, Anghel Valeriu, Gheorghe Bobei, M. Sîrbu, Gh. Enache, N. Buroană, Gh. Iancu, I. Burcă, Gh. Cornescu, G. Tudoran, V. Părăseanu, C. Orgescu, N. Ionescu, Rațiu I., G. Olteanu, A. Munteanu și M. Lăcătușu: o cercetare mai atentă a operelor poezilor noștri moderni și clasici și, pe cît posibil, pătrunderea regulilor care se impun unei opere poetice. Și mai ales muncă îndelungată și temeinică pe manuscris, dese reveniri, spre a înlătura pasajele prozaice, care nu emoționează, de pildă ca acesta, din poezia „Plugarule” a lui N. Ionescu:

„Stai pe aceeași scară, egală
Cu strungarul și intelectualul
În drepturi civile — în toate —
Egali sînteți...”

Alți poeți ca Aurelian Popescu, păcătuiesc chiar prin tema și conținutul poeziilor. Astfel, poetul mai sus amintit, ne-a trimis 16 poezii sub titlul: „Ecoul dragostei prin depărtare și pasiune”, poezii pătrunse de o tristețe morbidă, care stîrnește gînduri și sentimente sumbre. Iată cum dorește să se apropie poetul nostru de femeia iubită

„De-o fi să mor în noapte
Acum cînd tu dormi dusă
În noapte prin noroi...”

Nu știu cum va răspunde iubita la o asemenea surpriză, dar noi credem că alte dorinți, alte idealuri, trebuie să trezească dragostea chiar și atunci cînd e acoperită de o umbră de melancolie.

Tovarășul I. Brad, trebuie să depună eforturi ca să scape de influența eminesciană manifestată, uneori aproape pînă la copiere, ca în poezia „Mama”. „La umbra teiului sub flori adesea tu mă chemi...”

O parte din poeziile primite dovedesc că autorii lor cunosc cerințele artistice ale unei poezii, cel puțin cunosc cum trebuie realizată o poezie, au și aptitudini pentru versificare, au și o lec-

tură bogată, dar munca superficială pe manuscris, lipsa de perseverență în a perfecționa versurile, în a limpezi conținutul, au făcut ca materialele trimise să nu fie publicabile. În asemenea categorie se află tovarășii: Emile Ruse, Ion Andronesi, Gh. Istrate, Radu Felecan, Doru Zlătaru, C. Lixandru, P. Cioriciu, I. Giurcă, G. Ciocan, M. Dragomir, R. Hărduț, Al. Silaghi, Antoneta Rezuș, Mimosă Macrea, S. Leahu și A. Popescu. Așteptăm noi poezii cu rugămîntea de a insista mai îndelung pe manuscris, alungînd ultima fărîmă de zgură și ceață, care uneori înlăunșă o idee frumoasă și demnă de a vedea lumina tiparului.

Tovarășii Ion Leonte și N. Chira dovedesc vădite înclinații pentru poezie. Suficient să reproduc în întregime poezia „Slăvesc puterea” a ultimului citat mai sus:

„Slăvesc puterea ce rodește
Pe-nținsul țării nouă viață
Și-mi place mugurul ce crește
Cu fiecare dimineată.”

Mi-e dragă munca ce-nfiripă
Un colț de rai în orice casă
Și visurilor dă arlipă
Spre-o viață tot mai luminoasă.

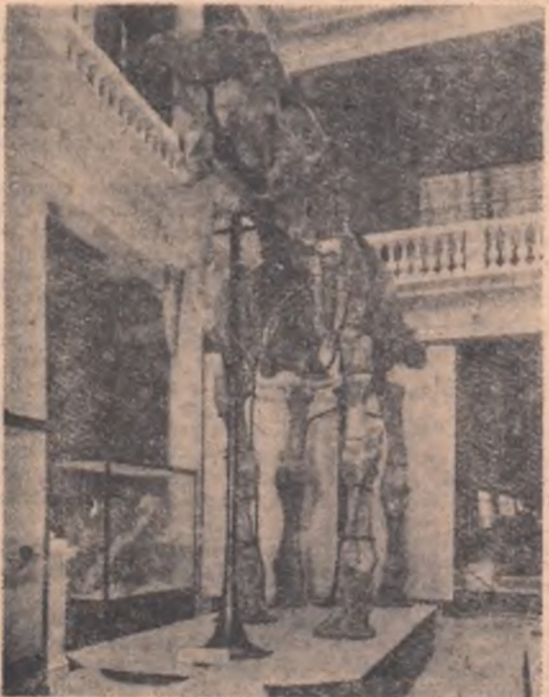
Dar mai presus ca toate cele
Cînstesc cu dragoste fierbinte,
Partidul, farul vieții mele
Ce-mi poartă pașii înainte.”

Amîndoi poezii susamintiți păcătuiesc însă prin exprimarea, uneori, prea directă și prozaică a unor adevăruri generale, exprimare lipsită de haina poetică, lipsită de emoții. Aceasta se poate observa și în poezia reprodușă de noi, mai ales în ultima strofă.

Tovarășul St. O. Ungur ne-a trimis două poezii interesante ca realizare, cu imagini reușite, dar care ar necesita un conținut mai aproape de realitățile vremii noastre, de suflul omului modern al epocii noastre. Această apropiere de contemporaneitate l-ar obliga desigur să renunțe și la unele exprimări poetice depășite, cu iz de muzeu literar.

Hotărît, tovarășul Petre Dragu este un poet. „Sirba lui Mărin de lîngă Jii” ne-o dovedește cu autoritate. Poezia este publicabilă, cu condiția ca autorul să renunțe la ultimele două versuri, care ni se par oarecum forțate și ca intenție și ca realizare. Așteptăm răspunsul său grabnic. Și totodată așteptăm de la toți cititorii și colaboratorii noștri, noi și realizate poezii, paginile revistei noastre fiindu-le deschise cu dragoste și înțelegere.

Nicolae Tăutu

Dinotheriul, strămoșul elefantului, — exemplar unic în lume, aflat în colecția muzeului de Istorie naturală

DE PRIN SATE ADUNATE • DE PRIN SATE ADUNATE

Posibilități care se cer folosite

La Consfătuirea de la Constanța s-a subliniat că unul din mijloacele de întărire economico-organizatorică a gospodăriilor colective este dezvoltarea sectorului zootehnic. Multe gospodării colective fruntașe milionare ca acelea din Salonta, Chișinău-Criș, Biled, Sintana, Tîbucani, Hălchiu, Palazul Mare, au un sector zootehnic puternic dezvoltat. Sînt însă și gospodării colective unde sectorul zootehnic a rămas mult în urmă. O astfel de situație întîlnim în gospodăria colectivă „Viața Nouă” din comuna Roșiori, raionul Oradea.

Se poate spune pe drept cuvînt că în cei șase ani de la înființare, colectivitățile din Roșiori au obținut succese însemnate. În 1957, bunăoară, s-au realizat la hectar 1.992 kg griu, 2.146 kg porumb boabe, 3.071 kg orz, 28.500 kg sfeclă de zahăr etc. Grădina de legume care are 8 hectare aduce, de asemenea, însemnate venituri bănești. Nu tot așa stau lucrurile însă în sectorul zootehnic, care în momentul de față cuprinde abia 10 vaci de lapte, 24 scroafe cu porci, 339 oi și 22 găini, revenind la suta de hectare două vaci, 80 de oi și cam 6 scroafe. Dacă situația se prezintă destul de bine în ceea ce privește creșterea oilor, nu se poate spune același lucru și despre celelalte specii de animale. Care este cauza acestei stări de fapt? Să nu existe oare condiții pentru dezvoltarea sectorului zootehnic?

Pentru a da un răspuns la aceste întrebări, trebuie să ținem seama de tradiția ce există în această parte a țării în ceea ce privește creșterea animalelor. În această regiune se află vaci de rasă, aici au condiții prielnice porcii de rasa Mangalița și oile Merinos transilvănean. Deci nu lipsa condițiilor este cauza rămîinerii în urmă a gospodăriei colective din Roșiori, ci părerea că animalele dau „multă bătaie de cap și venituri puține”. Curios este însă faptul că această părere se referă numai la sectorul zootehnic al gospodă-

riei, nu și la animalele din proprietatea personală a colectivităților. Fiecare colectivizat are măcar o vacă de lapte și crește cel puțin un porc, doi, anual.

Mai spun unii că veniturile pe care le aduce sectorul zootehnic ar fi prea mic. Să fie adevărat? Să vedem cum stau lucrurile în realitate: în 1957 totalul veniturilor bănești ale gospodăriei a fost de 691.940 lei, din care 244.772 lei din cultura plantelor și 288.713 lei din creșterea animalelor. Iată deci că sectorul zootehnic, deși mic, a adus colectivei aproape jumătate din veniturile bănești totale. Nu trebuie să uităm faptul că sectorul zootehnic și cel legumicol au adus venituri bănești în tot cursul anului, ceea ce a înlesnit acordarea avansurilor. Trebuie să adăugăm că, în loc de 1.700 litri de lapte de la fiecare vacă, s-ar fi putut obține 2.000 litri și chiar mai mult. S-ar fi putut obține nu 12, ci 14-16 porci de la fiecare scroafă, ceea ce ar fi însemnat o creștere și mai mare a veniturilor.

Ca să revenim la condițiile de dezvoltare a sectorului zootehnic trebuie să analizăm în primul rînd posibilitatea asigurării bazei furajere. Gospodăria are 40 hectare finețe naturale de calitate foarte bună. Dar pentru hrănirea animalelor sînt și alte posibilități. Și anume, este vorba în primul rînd de porumb. Porumbul însilozat pentru vacile de lapte și pentru oi, porumbul boabe pentru porci și păsări, sînt o hrană foarte bună. De asemenea, se poate cultiva sfecla furajeră — un foarte bun nutreț pentru vacile de lapte — borceașul ș.a. Cele 10 hectare de pășune naturală, care dau o producție slabă, ar putea fi arate și înșămînțate cu porumb pentru masă verde sau cu lucernă.

Recomandările legii pentru dezvoltarea creșterii animalelor prevăd ca în regiunea Oradea să se crească la 100 hectare teren arabil cel puțin 14 bovine (din care 7 vaci) 65 ovine (din care 45 oi); la 100 hectare teren agricol 20 porcine (din care 4 scroafe), iar

la 100 hectare teren cultivat cu cereale 100 păsări. Să vedem ce s-ar întîmpla dacă la Roșiori ar fi urmate aceste recomandări. Ar însemna să se crească cel puțin 60 bovine din care 30 vaci de lapte. Scotînd numai producția medie de 2.000 litri pe cap de vacă anual, aceasta ar însemna 60.000 litri de lapte care, valorificat, ar aduce dintr-o dată 120.000 de lei venit. Un asemenea calcul se poate face și pentru celelalte specii de animale. Bunăoară, dacă în loc să se contracteze numai 1.760 kg carne de porc, — ca anul trecut — s-ar livra 20 porci grași de 120 kg, aceasta ar însemna 2.400 kg carne de porc și deci un venit de cel puțin 19.000 lei.

Dacă la Roșiori sectorul zootehnic a rămas slab dezvoltat, vina nu este însă numai a colectivităților. Trebuia să li se dea mai mult sprijin și îndrumare din partea organelor tehnice și administrative de la sfatul popular raional. Bunăoară, colectivitățile din Roșiori au început construirea unui grajd pentru vaci încă de acum doi ani. Construcția a mers pînă la jumătate și apoi a fost lăsată în părăsire. Din lipsă de materiale. Colectivitățile nu și-au putut procura materialul necesar din cauza unei greșeli de planificare a organelor locale. Se simte de asemenea lipsa îndrumării tehnice în ceea ce privește îngrijirea și întreținerea animalelor. Și la întocmirea planului pentru anul 1958 ar fi fost nevoie de mai mult sprijin din partea tehnicienilor sfatului popular raional, care ar fi trebuit să îndrume gospodăria să dezvolte creșterea sectorului zootehnic.

Așadar, există mari posibilități de creștere a animalelor și în această gospodărie colectivă. Numai că problema trebuie privită cu seriozitate și simț de răspundere. În felul acesta sîntem convinși că dezvoltarea sectorului zootehnic va duce la întărirea gospodăriei colective din Roșiori și prin aceasta la creșterea veniturilor personale ale colectivităților.

Ing. Maria Bogdan

IMAGINI DIN SATELE D

Un pericolos dușman al culturilor prășitoare și îndeosebi al porumbului, sticlei de zahăr și florii soarelui, este gândacul numit „rățușca”. Cunoscînd pagubele mari ce le poate provoca acest gândac, colectivitățile din Cobadin, regiunea Constanța, au luat măsuri din vreme.

Întă-l în fotografie pe tractoristul Constantin M. Nicolae de la S.M.T. Cobadin împrăștiind peste culturi insecticidul hexacloram.

Stepă dobrogeană. Cît poate cuprînde ochiul, cîmp neted ca în palmă. Pe aceste locuri, în curînd se va întinde via colectivităților din Negru Vodă. Pînă la 15 mai a.c. s-au și plantat 11 hectare cu viță de vie.

Po lângă produsele cerealiere, colectivitățile din Negru Vodă vor avea livezi, vii, grădini de legume și zarzavat.

În fotografie: un grup de colectivistă pregătesc rîsadurile pentru grădina de 14 hectare a colectivelor.

Nici o singură omidă să nu fie pe frunze! Aceasta-i grija tinerelor colectivistă din Negru Vodă. Această grijă trebuie să aibă toți cei care lucrează în livadă în aceste zile.

LUCRĂRI de întreținerea culturilor

În perioada lucrărilor de întreținere a culturilor se urmăresc două scopuri principale: reținerea apei în pămînt și distrugerea buruienilor. Ploile din această primăvară au ajutat la pornirea în vegetație a cerealelor de toamnă și la răsărirea uniformă a culturilor de primăvară. Ploile însă au avut ca urmare și răsărirea în masă a buruienilor. Dintre buruieni, cele mai des întîlnite în regiunea de stepă sînt: muștarul sălbatic, pălămida, fumarita, ciurlanul, volbura etc. Acestea au o mare putere de înmulțire. O singură buruienă poate produce de la 1600 pînă la 100.000 semințe și chiar mai mult. Semințele acestora își mențin puterea de germinație timp de trei ani, consumă de trei ori mai multă hrană și de două ori mai multă apă decît plantele de cultură. Iată de ce este necesar să se lupte pentru stîrpirea buruienilor.

La cereale, principala măsură pentru combaterea buruienilor este plivitul. Plivitul se face manual cu oticul, prin smulgere sau, atunci cînd predomină muștarul sălbatic, cu ajutorul produselor ierbicide. Se folosesc ca ierbicide produsele 2,4 D, Raphone 2 M, 4 Cl și altele. Prin plivitul chimic se economisesc 30-40 de zile-om la hectar. În ultimii doi ani s-au plivit pe cale chimică 6.459 hectare culturi.

La porumb, floarea soarelui, sfeclă, cartofi etc. principala lucrare de întreținere este prășitul. În regiunea de stepă, prășitul se deosebește întrucîtva de prășitul în locuri deluroase. În stepă prima prășilă la porumb se execută la 10-12 cm. adîncime pentru a se crea condițiuni favorabile dezvoltării unor rădăcini puternice. A doua prășilă se execută la 6-8 cm., iar a treia la 5-6 cm. adîncime pentru a nu se tăia rădăcinile formate la suprafața pămîntului. Dacă suprafețele cultivate cu porumb sînt prea mari și nu pot fi prășite la vreme este bine să se lucreze terenul cu o grapă după răsărirea.

Nu se recomandă mușuroitul și rărișatul porumbului. Există părerea greșită că aceste lucrări ar da porumbului o mai mare rezistență la vînt. Experiențele au arătat că porumbul prășit a fost mai puternic înrădăcinat și a rezistat vînturilor mai bine decît porumbul mușuroit care și-a format rădăcinile la suprafață. Mușuroitul are ca urmare mărirea suprafeței solului cu circa 20-30 la sută, ceea ce favorizează pierderea apei acumulate în pămînt. Ca urmare se micșorează producția la hectar.

Prașilele mecanice sînt cele mai recomandate. La g.a.c. „Viile noi” din raionul Negru Vodă, unde s-au aplicat trei prașile mecanice la porumb, s-a

obținut pe suprafața de 30 hectare cu 3-400 kg. mai multe boabe la hectar decît pe restul suprafeței de 184 hectare unde s-a prășit numai de două ori.

O mare însemnătate are timpul cînd se face prășitul. La porumb și floarea soarelui prășila întîia trebuie făcută cînd plantele au 2-3 trunze, prășila a doua cînd înălțimea plantelor este de 30-35 cm, iar prășila a treia se face la porumb înainte înspicătului, iar la floarea soarelui la începutul formării capitolelor.

O altă măsură de întreținere a culturilor este lupta cu dăunătorii și bolile plantelor. Un dăunător foarte periculos pentru porumb este „rățușca”, un gândac mic, cenușiu, cu cioc, care reteză borceașul, porumbul etc. îndată după răsărirea. Acest dăunător se combate prin prăfuire cu arseniat de calciu în cantitate de 20 kg. la hectar sau hexacloram soluție 3 la sută la o cantitate de 30-40 kg. la hectar.

Cea mai periculoasă boală a porumbului este tăciunele, care se combate prin culegerea, arderea și îngroparea pungilor cu tăciune de 2-3 ori pe vară.

Ing. Nicolae Constanța
Stațiunea Experimentală
I.C.A.R. Valul lui Traian,
regiunea Constanța

Din munca unei case raionale de cultură

Deși ocupat pînă peste cap, tovarășul Nicolau Teodor, directorul casei raionale de cultură „Ciprian Porumbescu” din Sighișoara, își făcu timp liber cîteva minute. Am intrat direct în subiect rugîndu-l să ne vorbească despre munca de îndrumare a formațiilor culturale sătășești. Întrebarea nu l-a găsit nepregătît, deoarece, după cum ne-a spus, această constituie preocuparea permanentă a casei raionale de cultură. Tovarășul Teodor Nicolau ne-a amintit despre unele metode noi folosite în organizarea seminariilor lunare cu directorii căminelor culturale și responsabilii colturilor roșii din gospodăriile colective. Se știe că aceste seminarii cuprind două părți: predarea lecției și demonstrația practică. Pentru a spori utilitatea seminariilor, casa raională de cultură din Sighișoara organizează în prezent demonstrațiile practice nu la centrul raional, unde are loc îndeobște expunerea teoretică, ci într-o comună.

Iată cum s-a desfășurat, de exemplu, partea practică a ultimului seminar care a avut ca temă sprijinirea campaniei de întreținere a culturilor, și prezentarea unei agitații vizuale frumoase și interesante. După ce temele au fost expuse, toți participanții s-au deplasat în comuna Albești. Aici, pe lotul experimental al cercului agrozootehnic al căminului cultural, ei au asistat la o demonstrație despre modul în care trebuie folosite îngrășămintele chimice în perioada de vegetație a culturilor de cîmp. După această instructivă lecție practică, participanții au asistat la un program model prezentat de brigada artistică de agitație din comuna Daia, una din cele mai bune formații ale raionului. Programul brigăzii, care a cuprins cîntece satirice, scenele etc., cu exemplificări din comuna Daia, a fost de asemenea legat de campania de întreținere a culturilor din cîmp. Prezentarea programului a prilejuit un valoros schimb de experiență.

Apoi participanții au vizitat căminul cultural și alte instituții din comuna Albești. Tot aici, casa raională de cultură a pregătît, împreună cu activiștii culturali din sat, o demonstrație despre felul cum trebuie făcută agitația vi-

zuală. Participanții au fost plăcut surprinși văzînd cît de frumos arată un cămin cultural pe ai cărui pereți poți vedea lozinci mobilizatoare, un fotomontaj, un grafic interesant, sau programul pe săptămîna în curs al formațiilor artistice ale căminului.

De mulți cititori s-au bucurat și gazetele de perete, precum și gazeta cetățenească. Demonstrația practică din comuna Albești a fost de un real ajutor pentru directorii căminelor culturale și responsabilii colturilor roșii. Tocmai de aceea, această metodă va fi permanentizată aici, în raionul Sighișoara.

Casa raională de cultură „Ciprian Porumbescu” are și alte metode care dau rezultate bune. În prezent, de pildă, colectivul său de creație lucrează la un program model pentru sală, cu o durată de aproape o oră, și la unul pentru arie cu o durată de cel mult 15 minute, amîndouă avînd ca subiect campania de recoltare. Aceste programe vor fi trimise brigăzilor artistice de agitație din satele raionului, spre a le servi ca îndrumar în pregătirea propriilor lor programe. Totodată vor fi popularizate cele mai bune texte ale brigăzilor de agitație. Cît privește îndrumarea formațiilor de teatru este folosită cu succes metoda îndrumării directe chiar în timpul repetițiilor. De regulă, cînd echipa de teatru din comună are program de repetiție, asistă și unul din membrii colectivului de instructori voluntari ai formațiilor de teatru existente pe lângă casa raională de cultură. La fel, deplasarea formațiilor corale, de dans și de teatru ale casei raionale de cultură constituie un prilej de schimb de experiență. De pildă, pînă la 15 iunie a.c., brigada artistică de agitație a casei raionale de cultură va susține un program în cinci centre de comune, unde pot veni mai lesne directorii căminelor culturale, instructorii și responsabilii de colțuri roșii din comune învecinate.

Acestea sînt cîteva din metodele pe care le folosește casa raională de cultură „Ciprian Porumbescu” din Sighișoara — metode care au dat rezultate bune și de aceea merită a fi însușite și de alte colective.

E. Chelbașu

CASTELUL

Stau pe ceardac cu Martin la taifas. Luleaua-i tremură și lumegă-ntr' gingii. Cînd spune numele grofului, pe nas, aruncă cite-o cruce în pustii. „No, bine că s-au dus! Că tot un praznic le-a fost viața! Cu vinul cel mai tare se luptau să mince tot mai strașnic și puii și curcanii la frigare. Așteptau mașinile-n ogradă. Vuia castelul noaptea ca un stup de trintori grași. Plîngea livada, cînd groful urla la lună ca un lup. Jucău cu el femeile cîntînd, ca niște cucuși în noapte. Perechi-perechi plecau la rînd în rochii a-be ca de lapte. A doua zi stăteau butuci pe jos gemînd ca în Sodoma și Gomora. Femeile de ceară, cu botul gros, bărbații gata iar să-ncepă hora. Spuneau că vin aicea la odihnă, dar tune dracu-n ei de pe comoră! Nici satul, nici munții n-aveau tîhnă, omul n-avea liniște nici să moară. Iși venea să dai castelului și foc să piară-n flăcări diavoli de vii... No, bine că s-au dus!... Acum e loc să vină aici și oameni și copii...”

Vladimir Cavarnali

PRĂȘIND

Miroase-a crămă în tarlăua asta. Alături sapă omul cu nevasta. Cu fiul și cu fiica, și-mpreună. Se străduiesc să scoată via bună.

Cămășile a-be flutură-n zare. Și-e rîvnă și dirză și mare, iar razele tot fulgeră-ntr-una în soarele care, cu ele, e una.

Firile pirul, buruienle toate. Ar scăpa și nu se mai poate.

Bădița Zamfir, scundul și negriciosul meu semen

Cu cine în munca ta te-asemeni? Sapa ta, ca sufletul meu înainte alergă mereu.

Să-ți închin poezia aceasta? Mai bine

La toamnă, alături de tine în crama plină cu must și cu vin. Că bem pentru viitorul nostru senin.

Ștefan Tănase

Printre iubitorii de c

Mergeam nu de mult prin regiunea Suceava, drumul larg de șes al Brăeștiului, într-un camion plin de cărți, însoțită de tovarășul Bosceanu vicepreședintele uniunii regionale a cooperativelor de consum.

Nu după mult timp, ne-a răsărit în față satul. Mă șina a oprit la librăria sătășească. Cît ai clipi, rafturile s-au umplut de cărți. Printre oameni se mișca agi un bărbat îmbrăcat în haine de tirg.

— E Adrian Dohotaru, directorul căminului cultural, mă lămurii tovarășul Bosceanu, — unul din învățătorii care sprijină mult cooperatia în difuzarea cărții la sate. — Face recenzii sau prezentări de cărți la căminul cultural, sau discută cu fiecare om parte să vadă ce l-ar interesa mai mult.

De altfel, după cum am aflat mai tîrziu, Dohotaru nu era singurul învățător care sprijină acțiunea de difuzare a cărții. La Iliești, profesoara Eufrosina Căliac a organizat, împreună cu pionierii satului, stăduri-expoziție de cărți cu vînzare, la școală și în adiverse centre ale satului (cămin cultural, sfat popular, gospodărie colectivă etc). Acolo, în fața stăncii lui, profesoara sau școlarul prezenta pe scurt și discută cu oamenii subiectul cărților pe care aceștia voiau să le cumpere. Rezultatele au fost cum nu se poate mai bune, iar metoda a fost răspîndită și în alte sate. Și, pentru a-i stimula pe învățătorii nerituoși, cooperatia de consum, împreună cu Centrul de librării și difuzare a cărții din regiunea Suceava a organizat premiile lor cu bani sau obiecte.

...Învățătorul Dohotaru are în mină o foaie de hîrtie cu care se apropie de vicepreședintele Bosceanu.

— Ia să vedem, ne-ai adus tot ce-am cerut? Așadar Sadoveanu, Creangă, Caragiale, Cehov, Pușkin, Mark Twain... Bun, bun... Și apoi către oamenii adunați în fața librăriei:

— Hai să vedem ce-ați cerut fiecare, să vi le împărțim.

Oamenii se înghesuie către ușă. Învățătorul gestionarul îi strigă după listă. În cîteva ore se vînză zeci de volume.

Dar camionul încă nu s-a golit. Curînd o luăm lîngă apa serpuitoare și limpede a Sucevei pe drumul mărginit de răchite și sălcii plutoase în spatele Bănila.

Aici ne-a ieșit în întîmpinare gospodina Maria Hulețec, soția directorului școlii cu limba de predă ucrainiană, o femeie măruntică, iute și glumeață, după cît am dedus, foarte pasionată cititoare.

— Ei, la-ți adus pe Taras? — ne-a întrebato. La noi, țărani vin și cer operele lui Taras Șevcenko. Și s-a apropiat de camion, scotocind cu priviri printre cărți.

★

...Putna. Păduri frumoase se întind la numai cîteva sute de metri depărtare... Camionul oprește și aici, în fața librăriei. Înăuntru sînt doar cîțiva oameni. Cîțiva mai mulți sînt plecați sus, la munte, unii cu oile, alții cu pășune, alții la tăiat de lemne în pădure. Vin jos numai o dată pe săptămîna, cînd își fac cumpărături de la magazinele cooperative. Atunci, o dată cu mărfurile cumpărate, iau în traistă și o carte, do.

— Nu-i vorbă, găsim noi cărți și la bibliotecile vechi ale I.F.E.T.-ului, — ne spune cu vocea lui groasă Traian Puzdre, un bărbat negricios, voinic.

A pierdut-o DE CLIENTA

Nu știu ce-o fi apucat-o o dată pe bunica de m-a sculat cu noaptea în cap să-i aduc de la tirg o virtelnită și niște fuse. Pe drum, nici țipenie de om. Tot satul dormea. Ce n-aș fi dat să văd măcar o luminiță la o fereastră, să-mi mai treacă uritul care mă apucase. Tot mergînd așa, numai ce văd că iese de sub podul Budescu o mogildeață. Mă oprii locușul. Inima mi se făcu cît un purice. Mă spăimîntasem însă degeaba. Mogildeața nu era altcineva decît Luța lui Băboi, o fată bătrînă, despre care se vorbea în sat că ar fi cam prostănacă.

— Ce dracu' căuțai pe sub pod, fa, nebuno, că-mi zburăși inima din loc? — o întrebai.

— Ptiu, bătute-ar sfîntu', să nu-l mai pomenești pe ucigă-l toaca! Eu l-am și văzut. De-aia am intrat sub pod.

Nici n-apucă să sfîrșească bine vorba, că numai ce se auzi de sub pod un behăit repetat.

— Pe el l-ai văzut, fa?

Luța nu-mi răspunse. Amuțise. Vedeam pe întuneric cum își ducea mina la frunte să-și facă cruce.

— Țasta e ucigă-l toaca, îmi șopti ea, tremurînd. Nu degeaba mi-a spus baba Siia că o să mi-l trimeată pe drum de noapte cu ursitul.

— Dar vorbește o dată, mai deslușit, țată Lufo. Ce te găsi acum cu ursitu', cu baba Siia? Fă-mă să-nțeleg și eu.

N-apucă bine să-mi spună ce-l cu ursitul și cu baba Siia, că și începură cocoșii să cînte. Se crăpa de ziuă. Și, ca un făcut, behăitul se auzea din ce în ce mai tare. Deodată, pe poteca din tufărișul sălciiilor apărui un om. Ca apucată de iele, Luța se repezi la el, strigîndu-i cît o ținea gura: „Tu ești ursitu' meu. De cînd te aștept!” Omul se fistică o clipă. Apoi, auzind behăitul sub pod, se desfăcu din strînsoarea fetei.

— Dă-mi pace, nebuno, cu ursitul tău și lasă-mă să prind iedul, că-ntîrzi la tirg.

— Iedul? — se miră fata. Și eu care credeam că s-a împlinit și pentru mine sorocul...

— Ți s-a împlinit pe dracu', se răsti omul și fugi bombănind după ied. Dar Luța nu vroia nici în ruptul capului să-i dea pace. Omul o luă pe partea stîngă a podului. Luța o luă pe partea

2

A PIERDUT-O DE CLIENTA

dreaptă. Bietul ied, prins ca într-un clește, nu știa încotro s-o apuce. Luța prinse iedul și-i sărută botul.

— Dă-mi iedul, nebuno, — îi strigă omul, smucindu-i-l din brațe.

Luța amuțise cu ochii pironiți la omul din fața ei, în care recunoscuse pe Ion al lui Plăieșu din Hirtoapele, un sat vecin. Îi era rușine de cele întîmplate, dar era prea tîrziu. Cu Ion Plăieșu nu-i de sașă. E un om tare aspru.

— Zău, nene Ioane, mă jur că... Am crezut și eu că... se tînguia Luța.

— Ai crezut pe dracu' să te pieptene. Mie să-mi spui verde în față, cine te-a trimis la pod.

— Nu eu is de vină, nene Ioane, zău, Sî'a vrăjitoarea...

— Aa! va să zică din astea-mi ești? Mama ei de zgripturoaică, lasă c-o să vă-nvăț eu minte pe amîndouă — zise Ion infuriat și se îndreptă spre sat, trăgînd-o pe Luța după el.

— Lasă

Îndruga l

— Și, z

bine, dar

roadă și

ți-ai scoa

s-o găsi ș

ba?

— Te c

mă fac d

...Luța l

după un

alb cînci

la nuntă

poftit la r

post așeza

ginererele

din colec

celor din

— Oam

sor azi c

tiva noas

Toți oc

în ziua ac

albă de b

cu ochii

Incepus

Ion Plăieș

— Iată

mreasă...

vestii.

— Ce l

dai? îi sf

Pînă a

tîrînd duș

— Acei

un an și

Și Ion

Budescu.

singurul

lui și pri

deauna.

satele sucevene

ajuns. Tot mai bine să ai cartea ta, să d vrei și cât îți place.
 -i la voi, fi răspunde altul, mic, bălan, umeri o sarică mițoasă. Da' la noi, la -s bibliotecă. Așa că amu ne om mai căra sus, în traistă, cât o fi nevoie.
 n traista omului mărunț și vedem acolo, rinde și de primeneli curate, câteva cărți. , gestionarul cooperativei ne-a condus la ral. Aici, lume, că abia puteai să mai re scenă se auzea vocea groasă a unui

va ce s-a-ntimplat nu mai de mult decît a noi, la Iliești. Era o noapte frumoasă, strînsesem mai mulți vecini în colț de schimbăm cîte-o vorbă. Era tîrziu și o auzeau și vitele rumegînd în staule... Ei, m noi așa, tîinînd, o dată videm pe cer Bătrînele s-au și ridicat pe șanț și au te mătîni. — „La nu vă mai dați atîta chetre, că nu-i nici un sămn, e un astru a-i!”
 unde știați dumneata de astru cu coadă ? pt cineva.

um să nu știu ? Doar citii cartea „Pie-anete mici și aștri cu coadă”, pe care-o de la librăria cooperativei din sat.

reutate ne-am făcut loc prin fîbulzeală lîngă scenă. Într-un colț se afla o masă, u trei bărbați în vîrstă care aveau aerul i. În fața lor, un om între două vîrste, at. Părea un elev la examen. Și într-ade-ful Anton Prelipceanu, căci despre el e n clipa aceea unul din cei mai silitori ost primul dintre cei patruzeci și șapte criși la concursul „Prietenii științei”, us întrebărilor puse de profesorii veniți Suceava. Nu-i vorbă că și profesorii au că și să răspundă cum se cuvine dintre cititorii concurenți (în cazul ii Anton și Ion Prelipceanu, Ion Florea, șa, Mihai Adomniței și alții), cu frumoa-obiecte și bani, date atît lor, cît și altor giune, din fondul cultural al cooperativei. iginală, care a dat foarte bune roade. Și gura folosită cu succes în munca pentru ărții la sate în regiunea Suceava.

an, în zilele din ajunul sărbătorilor na-u ocazia comemorării unor însemnați ultură, se organizează la sate decade ale e prilej se răspîndesc cărți care vorbesc pre evenimentul sărbătorit, Gîndindu-ne tea, nu e de mirare că numai în decurs fost difuzate în satele regiunii Suceava 0.000 de volume, în valoare de oca.

esat tovarășului Bosinceanu, spunîndu-l e să se mîndrească. Continuă să se gîn-a.

mi-a mărturisit :
 vine în minte ciobanul acela, cu măgă-raista lui. Pînă nu facem ceva și pentru sesc hodină.

Stela Neagu

DO DE CLIENTA

că n-o să mai viu la pod cît oi trăi, ce de rîsul satului,
 -o mai ascuți pe vrăjitoare ? Asta e la mine, că nu ești nici atît de nă-ai primeni și tu mai ca lumea, dacă din cap cu nărozia, ai vedea cum rsit. Mă ascuți tu pe mine, fată, ori

, cum să nu te-ascult, numai să nu

Plăieșu. De asta m-am dumirit abia nd bunica mi-a legat într-un prosop ce, zece ouă și o găină și m-a trimis l dînsa, ca alergătoare. Tot satul era oameni și din satele vecine. Masa a mbrar. Nuntă ca-n povești. Deodată, rei, șeful echipei a doua legumicolă dică paharul și începu să vorbească

esenii ! După cum vedeți, eu mă în-mai vrednică și primenită din colec-

spre mireasă. Ce frumoasă era Luța în soare fluturașii prinși pe rochia-l alb pe cap, cu coronița de lămîiță, Cosînzeana din povești.

urile. Nașul, care nu era altul decît ceru să se facă liniște.

tru ginere : o mie de lei, iar pentru i cu capra aia ? — se adresă el ne-

ști cu nașa sau ne spuți ce dar mai

l bine, nașa și apăru în capul mesei e behăia speriată.

entru mireasă, continuă nașul. Acum ledul care...

-a fir a păr întimplarea de la podul elie fără seamăn. Numai baba Sfîia, ședea minioasă pe marginea șanțu-țel, pe care o pierduse pentru tot-

Maria Stancu

ACTUALITATEA IN IMAGINI ■ ACTUALITATEA IN IMAGINI ■ ACTUALITATEA IN IMAGINI

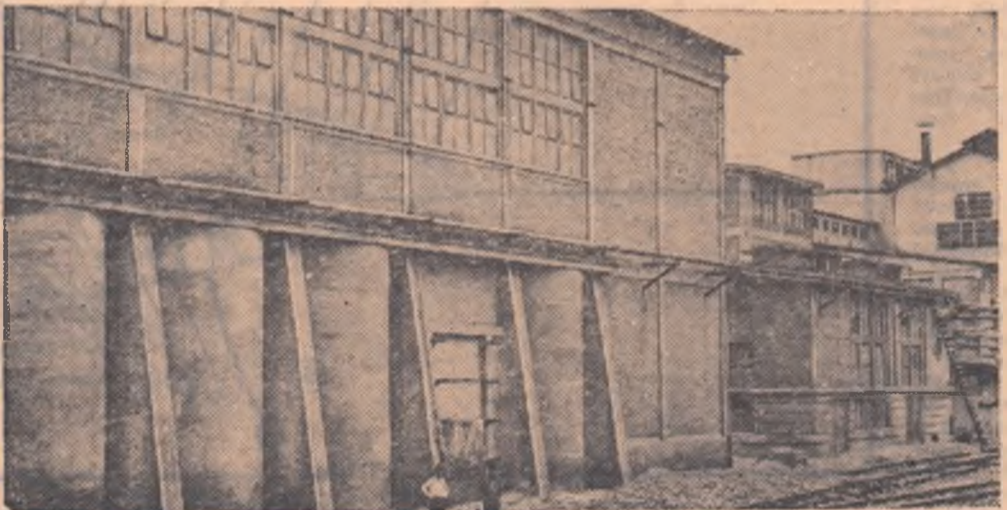
Intre 15—18 mai, a avut loc la București al IV-lea Congres al Organizației Internaționale a Ziaristilor. Dezbaterile au avut ca obiect unitatea internațională a ziaristilor, activitatea și sarcinile viitoare ale O.I.Z.-ului, precum și probleme profesionale gazetărești. La lucrări au luat parte peste o sută de ziaristi din diferite țări ale lumii. Congresul O.I.Z. a constituit un eveniment de seamă pentru presa mondială. În fotografie : aspect din ziua închiderii Congresului.

La Teatrul de Operă și Balet al R.P.R. s-a deschis joi, 15 mai a.c., Festivalul Internațional al Teatrelor de Păpuși și Marionete, la care ia parte un important număr de echipe din mai multe țări ale lumii. În fotografie : Un interesant schimb de experiență între ziaristul englez Gerard Morice, Serghei Obrazțov, artist al poporului din U.R.S.S. și Jan Bussel, directorul teatrului de păpuși „Hogarth” din Anglia.

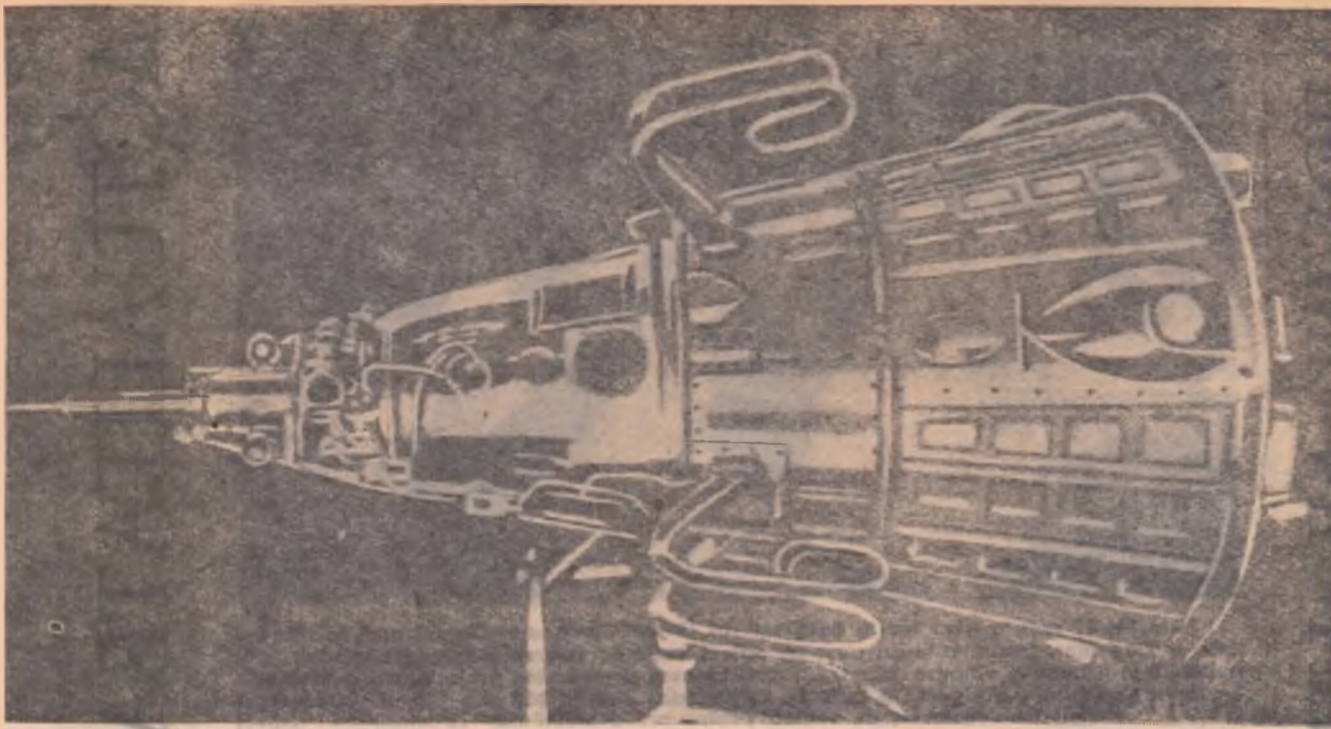

Pe platforma stației A.G.I. 131 — Eurasia, de la Observatorul astronomic din București, acad. Gh. Demetrescu, cercetătorul C. Singeorzan și prof. Călin Popovici pregătind direcția lunetelor pentru observarea celui de-al treilea satelit artificial sovietic al Pămîntului.

La uzinele chimice „Petru Poni” din Valea Călugărească a intrat în funcțiune o nouă secție de îngrășăminte fosfatice. Producția anuală a noii secții, folosită la îngrășarea terenurilor cultivate cu porumb, poate asigura un spor mediu de recoltă de circa 100 milioane kg.

ACTUALITATEA IN IMAGINI ■ ACTUALITATEA IN IMAGINI ■ ACTUALITATEA IN IMAGINI

O NOUĂ VICTORIE A ȘTIINȚEI ȘI TEHNICII SOVIETICE

Al treilea satelit artificial sovietic al Pământului — o stațiune științifică automată în Cosmos

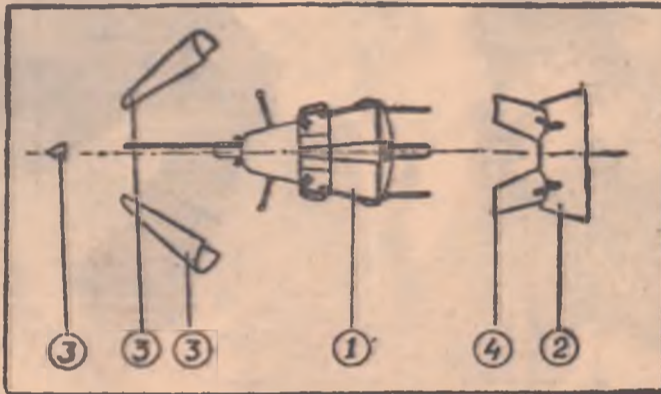
La 15 mai, în Uniunea Sovietică a fost lansat cel de-al treilea satelit artificial al Pământului. Lansarea noului satelit artificial s-a făcut potrivit cu programul Anului Geofizic Internațional și are ca scop continuarea cercetărilor științifice în părțile superioare ale atmosferei și în spațiul cosmic.

O stațiune științifică automată în Cosmos, — așa au calificat savanții din întreaga lume cel de al treilea satelit artificial sovietic al Pământului. Cel de-al treilea satelit artificial are forma unei căpăni de zahăr care măsoară la bază 1,73 metri și e înaltă de 3,57 metri. Noul satelit sovietic cântărește 1327 kg. din care o greutate de 968 kg. reprezintă aparatura științifică modernă, aflată în interiorul lui. De aproape o săptămână, cel de-al treilea satelit artificial și-a început rotațiile în jurul planetei noastre fiind vizibil cu ochiul liber la răsăritul și apusul soarelui.

Cel de-al treilea satelit artificial este de o sută de ori mai greu decât ultimul satelit artificial „Explorer” lansat de americani. De altfel, adunând greutatea celor 3 sateliți artificiali lansați de U.R.S.S., ajungând la un total de 1919,900 kg., — o greutate uriașă dacă o comparăm cu cele 28,190 kg. care reprezintă greutatea celor 3 sateliți americani lansați în Cosmos. Dispunând de o știință și tehnică înaintată, U.R.S.S. a întrecut pe cel mai puternic stat capitalist — S.U.A. — deschizând astfel drumul omului spre stele.

Pe lângă aparatura științifică existentă la primii doi sateliți artificiali, cel de-al treilea satelit este înzestrat cu aparate noi, ultraperfecționate. O parte esențială o constituie aparatura electronică telemetrică, care transmite pe mai multe unde toate datele înregistrate de diferitele aparate de pe satelit. Alt element nou este automatizarea completă a recepționării și prelucrării informațiilor transmise prin puternicile posturi de radio de pe satelit. Alimentarea aparaturii se face, în afara surselor electro-chimice, și prin baterii solare, care transformă energia luminii soarelui în energie electrică. Datorită acestui fapt, aparatele de pe cel de-al treilea satelit vor funcționa un timp foarte îndelungat. Temperatura din interiorul satelitului este reglată cu ajutorul unor dispozitive speciale, menținând-o constantă.

Greutatea mare a noului satelit artificial sovietic este o mărturie a superiorității U.R.S.S. în domeniul rachetelor. Cel de-al treilea satelit artificial a fost lansat pe orbită cu ajutorul unei puternice rachete port-satelit. După ce racheta port-satelit și satelitul au atins pe traiectoria fixată de zbor o viteză de peste 8.000 m/sec., satelitul a fost separat cu ajutorul unor dispozitive speciale de racheta port-satelit și a început să se miște pe o orbită eliptică, în jurul Pământului. În timpul desprinderii satelitului de racheta port-satelit, de pe el au

Schema de mai sus înfățișează desprinderea celui de-al treilea satelit artificial de racheta port-satelit și mișcarea lor pe orbită:

1) Cel de-al treilea satelit artificial; 2) Racheta port-satelit; 3) Conul protector al satelitului; 4) Panourile apărătoare care se detașează de cel de-al treilea satelit artificial în clipa lansării lui pe orbită.

foșt aruncate conul protector și panourile apărătoare. Racheta port-satelit cu panourile apărătoare și conul protector se mișcă pe orbită în apropierea orbitei satelitului.

Corpul ermetic închis al satelitului este executat din aliaje de aluminiu. Ca și suprafața primilor sateliți, suprafața lui este lustruită și supusă unei prelucrări speciale pentru a i se comunica valorile necesare ale coeficienților de radiație și de absorbție a radiației solare. Înainte de lansare satelitul a fost umplut cu azot gazos.

Creșterea neîntreruptă a greutății sateliților sovietici dovedește noile posibilități ale tehnicii sovietice a rachetelor. Există de pe acum posibilitatea de a se lansa o rachetă în Cosmos, dincolo de limitele gravitației terestre. Pentru ca acest lucru să aibă o însemnătate științifică și să fie un pas real spre înfăptuirea zborurilor interplanetare, este necesar ca o asemenea rachetă cosmică

să fie din plin înzestrată cu aparatură științifică și de măsurat, iar în urma lansării ei să fie culese date noi cu privire la fenomenele fizicii din Univers și la condițiile zborului Cosmic.

Lansarea celui de al treilea satelit artificial sovietic al Pământului a provocat o puternică impresie în toată lumea. Oameni de știință, personalități politice, ziare de toate nuanțele au recunoscut în întreaga lume noul triumf al tehnicii sovietice, utilajul științific

fiind calificat „impozant”.

Postul de radio Tokio a transmis un comentariu special, consacrat acestui eveniment. Comentatorul Yukihiro Kumagai a exclamat: „Ne putem imagina cât de mare este el, dacă primul satelit sovietic a cântărit 83 de kg., iar cel de-al doilea 500 kg.!” S.U.A. au lansat trei sateliți artificiali, dar cel mai mare dintre ei a cântărit de o sută de ori mai puțin decât cel de-al treilea satelit sovietic.”

„În prezent putem spune, a subliniat comentatorul, că lansarea celui de-al treilea satelit artificial sovietic va fi un nou stimul pentru schimbarea situației pe arena internațională. Cel de-al treilea satelit artificial sovietic a fost lansat conform programului cercetărilor geofizice. Dar ce putere trebuie să aibă racheta care a ridicat în Cosmos un satelit atât de uriaș!”

Ziarul „Le Parisien Libéré” scrie că „cercurile politice, militare și științifice

„Rușii au fabricat un utilaj pentru experiențe mult mai vaste decât au încercat să fabricare vreodată savanții americani pentru sateliții lor artificiali”.

Dr. Richard Porter

directorul programului american pentru sateliții artificiali al Pământului

★

„Sovieticii trebuie să fi folosit o rachetă enormă pentru lansarea unui satelit de o tonă și jumătate”.

Dr. Allen Hynek

codirectorul observatorului astrofizic „Smithsonian” (S.U.A.)

★

„Noul satelit este o realizare extrem de importantă și dovedește că rușii au posibilitatea să lanseze proiectilele intercontinentale înzestrate cu focosau atomice foarte substanțiale”.

William Pickering

directorul laboratorului de motoare cu reacție al Institutului tehnologic din California

★

„Greutatea considerabilă a satelitului arată că rușii au fabricat rachete de dimensiuni uriașe, depășind proporțiile proiectilelor balistice intercontinentale. Cu asemenea vehicule de lansare se poate trimite spre Lună un satelit artificial cu o greutate mare și se va putea încerca chiar un zbor spre planetele Marte și Venus, cu instrumente și posturi de radioemisie la bord”.

Kenneth Gatland

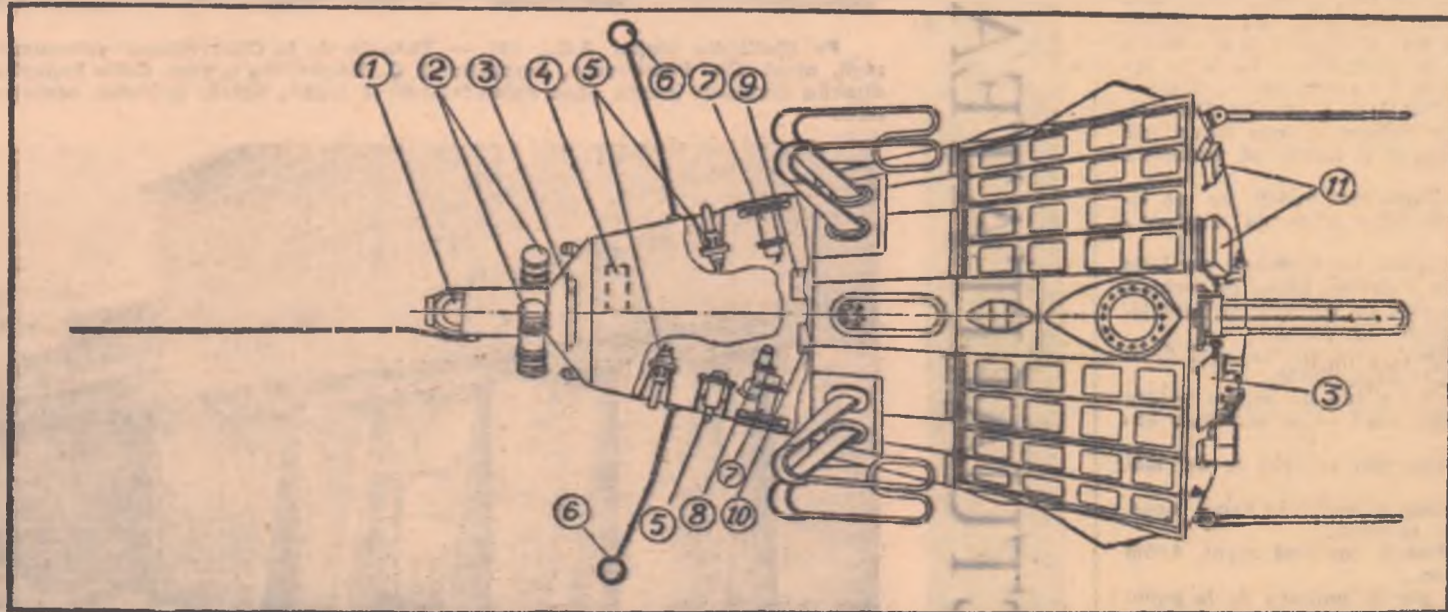
vicepreședintele Asociației interplanetare britanice

★

din Washington au fost uimite de greutatea celui de-al treilea satelit”. „Greutatea satelitului dovedește superioritatea fantastică a Sovietelor în domeniul construcției de rachete, declară „Le Parisien Libéré” și dacă Pentagonul renunță la orice comentarii, aceasta se explică prin faptul că el caută în momentul de față să-și dea seama de superioritatea obținută de Soviete în domeniul militar... Lansarea celui de-al treilea satelit face să dispere capitala americană”.

Iar ziarul „New York Times” adaugă că: „după calculele unor oficialități americane, Statele Unite nu vor fi în stare să lanseze decât peste doi ani un satelit artificial al Pământului care să cântărească o tonă și jumătate”.

Lansarea celui de-al treilea satelit artificial sovietic al Pământului constituie o nouă mărturie a succeselor tehnicii rachetelor în Uniunea Sovietică. Vastul complex de cercetări coordonate efectuate cu ajutorul celui de-al treilea satelit va aduce o mare contribuție la dezvoltarea științei mondiale. Lansarea celui de-al treilea satelit artificial sovietic este unul din cele mai remarcabile evenimente ale Anului Geofizic Internațional. Marile dimensiuni ale satelitului și înaltul lui nivel de automatizare apropie știința și tehnica sovietică de realizarea navelor cosmice.

Iată care este aparatul științific al celui de-al treilea satelit artificial sovietic. 1. Magnetometru. 2. Fotomultiplicatoare pentru înregistrarea radiației corpusculare a soarelui. 3. Bateriile solare. 4. Aparat pentru înregistrarea fotonilor din razele cosmice. 5. Manometru magnetic și manometru de ionizare. 6. Dispozitive de captare a ionilor. 7. Fluxmetru electrostatic. 8. Tubul spectrometrului de masă. 9. Aparat pentru înregistrarea nucleelor grele din razele cosmice. 10. Aparat pentru măsurarea intensității radiației cosmice primare. 11. Aparat pentru înregistrarea micrometeoritilor.

SĂPTĂMÎNA INTERNAȚIONALĂ

Consfătuirea reprezentanților partidelor comuniste și muncitorești din țările participante la Consiliul de ajutor economic reciproc

La 20 mai s-a deschis la Moscova Consfătuirea reprezentanților partidelor comuniste și muncitorești din țările participante la Consiliul de ajutor economic reciproc.

La lucrările Consfătuirii participă reprezentanții:
Partidului Muncii din Albania — tovarășii Enver Hodja, Mehmet Shehu, Spiro Koleka, Kico Ngjela, Behar Shtylla, Arif Hasco;

Partidului Comunist Bulgar — tovarășii Todor Jivkov, Anton Iugov, Raiko Damianov, Petar Pancevski, Rusi Hristozov, Karlo Lucanov;

Partidului Comunist din Cehoslovacia — tovarășii Antonin Novotny, Viljam Siroky, Jaromir Dolansky, Otakar Simunek, Bohumir Lomsky;

Partidului Socialist Unit din Germania — tovarășii Walter Ulbricht, Otto Grotewohl, Heinrich Rau, Willy Stoph, Bruno Leuschner, Otto Winzer;

Partidului Muncitoresc Unit Polonez — tovarășii Wladyslaw Gomułka, Josef Cyrankiewicz, Stefan Jendrychowski, Petr Jaroszewicz;

Partidului Muncitoresc Român — tovarășii Gheorghe Gheorghiu-Dej, Chivu Stoica, Emil Bodnăraș, Leontin Sălăjan, Alexandru Birlădeanu, Avram Bunaciu, Gaston Marin;

Partidului Muncitoresc Socialist Ungar — tovarășii János Kádár, Antal Aproz, Geza Revesz, Arpad Kiss;

Partidului Comunist al Uniunii Sovietice — tovarășii N. S. Hrușciov, A. I. Mjkoian, A. I. Kiricenko, F. R. Kozlov, I. I. Kuzmin, I. G. Kabanov, M. V. Hrunicev.

La lucrările Consfătuirii participă de asemenea ca invitați reprezentanții:

Partidului Comunist Chinez — tovarășii Cen Ian, Li Fu Ciun, E Li-ciuan;

Partidului Muncii din Coreea — tovarășii Kim Ir, Ten Ir Len, Li Den Ok;

Partidului Popular Revoluționar Mongol — tovarășii Damba Dașin, Tende Lubsanțerengin;

Partidului Celor ce Muncesc din Vietnam — tovarășii Nguen Zui Cin, Nguen Van Cian, Dang Viet Tzau.

COMUNICAT

cu privire la convocarea consfătuirii Comitetului Politic Consultativ al țărilor participante la Tratatul de la Varșovia

Guvernele țărilor participante la Tratatul de la Varșovia au hotărât să convoace la 24 mai 1958 la Moscova o consfătuire a Comitetului Politic Consultativ al Tratatului de la Varșovia la nivelul șefilor de guverne, cu participarea miniștrilor Afacerilor Externe și a miniștrilor Forțelor Armate

Situație încordată în Franța și Algeria

Săptămîna trecută, în timp ce în Adunarea Națională Franceză se desfășurau dezbaterile în legătură cu votul de investitură al guvernului Pflimlin, colonialiștii francezi din Algeria, sprijiniți de unii șefi militari, printre care generalul Massu, au săvîrșit un puțch fascist. După ce au organizat la Alger o manifestație fascistă sub lozincile: „Algeria franceză” și „Armata la putere”, autorii puțchului au constituit un așa zis „comitet al salvării publice”, din care fac parte cei mai înverșunați vrămași ai poporului algerian, care și-au cîștigat o tristă faimă prin sălbaticile represii îndreptate împotriva populației și patrioților din această țară. Lovitura din Alger a fost sprijinită de o agitație asemănătoare la Paris. Grupări fasciste au organizat manifestații pe străzile orașului, încercînd să ia cu asalt Palatul Bourbon, unde se desfășurau dezbaterile Parlamentului. Atît rebelii din Algeria, cît și elementele fasciste din Franța au difuzat manifeste cerînd venirea la putere a generalului De Gaulle.

În întreaga Franța au loc acțiuni hotărîte de protest ale maselor largi populare îndreptate împotriva uneltirilor fasciste și a tendinței de compromis manifestați de guvernul francez față de complotiștii din Algeria. Partidul Comunist Francez, apărător consecvent al intereselor maselor muncitoare, situîndu-se în fruntea tuturor forțelor democratice și patriotice ale țării, a chemat poporul francez la lupta pentru apărarea republicii, pentru zdrobirea uneltirilor fasciste.

La 20 mai a avut loc o ședință a Comitetului Central al Partidului Comunist Francez în ca-

drul căreia s-a subliniat că forțele democratice resping și de zi incercările complotiste ale elementelor subversive, dar că pericolul continuă. Comitetul Central a autorizat Biroul Politic și grupul parlamentar muncist să ia hotărîrile necesare în vederea apărării instituțiilor democratice, a libertății oamenilor muncii și a zădărnicijii planurilor conspiratorilor de a pune rîna pe putere.

În cadrul acțiunilor care se desfășoară în întreaga țară sub semnul unității de acțiune a păturilor largi populare împotriva manevrelor cercurilor fasciste, în ziua de 20 mai au luat ființă noi Comitete departamentale de vigilență împotriva fascismului.

În momentul de față, scrie ziarul „L'Humanité”, există cu totul 17 Comitete departamentale de vigilență împotriva fascismului.

Ce se întimplă în Liban?

Se știe că monopoliiștii americani au încercat în fel și chip să pună mîna pe țările Orientului Apropiat și Mijlociu, folosînd în scopul lor mirșav faimoasa „doctrină Eisenhower” respinsă la vremea ei de multe țări din această parte a lumii. Uneltirile imperialiștilor americani, îndreptate nu de mult împotriva Siriei și Indoneziei, au primit o ripostă hotărîtă din partea popoarelor acestor țări. Zilele acestea, monopoliiștii americani și-au îndreptat manevrele spre Liban. În această mică țară arabă (cu o întindere de numai 10,4 mii kilometri pătrați și o populație de 1.300.000 locuitori), au avut loc puternice greve, demonstrații, manifestații ale populației în care se cere cu insistență îndepărtarea de la cîrma țării a guvernului marionetă aservit imperialiștilor americani. Acest guvern, condus de Sami Solh, aderînd la „doctrina Eisenhower” și legînd țara de pactul agresiv de la Bagdad, a pricinuit grave nemulțumiri în rîndurile majorității covîrșitoare a populației.

Patrioții libanezi au tăiat conducta petroliferă a Companiei „Iraq Petroleum Company” și au pus stăpînire asupra unor regiuni ale țării. Poliția a omorît și rănit peste 500 de patrioți. Grevele și demonstrațiile însă izbucnesc tot mai des și tot mai puternice.

Evenimentele din Liban demonstrează încă o dată uneltirile imperialiștilor de a sugruma lupta unui popor care vrea să trăiască liber. Guvernele

S.U.A., Angliei și Franței, exercită presiuni asupra guvernului libanez, pentru a-l determina să aducă problema situației din Liban în fața Consiliului de Securitate, deși răscoala poporului libanez împotriva actualilor lui guvernanți este o problemă de ordin intern.

Incidente provocate de trupele franceze în Tunisia

În Tunisia au avut loc grave incidente provocate de trupele franceze care continuă să staționeze în această țară. Formații militare franceze, încercînd să ocupe poziții la Bir Amir și Uad Dekuk, au răpit șase soldați tunisieni și nu i-au eliberat decît după intervenția autorităților tunisiene. Nu e prima dată cînd trupele franceze din Tunisia se dedau la astfel de acte teroriste. Cu săptămîni în urmă aceleași trupe ale colonialiștilor francezi au distrus în întregime un sat tunisian. În acele zile, președintele Tunisiei a cerut guvernului francez să retragă toate trupele din Tunisia. Guvernul francez nu a luat încă măsurile corespunzătoare. Poporul tunisian cere ca trupele franceze să părăsească neîntîrziat teritoriul său.

PE SCURT

● La 18 mai, după cum anunță ziarul „Al Ahram”, au avut loc la Karthum mari demonstrații de protest împotriva acordului de ajutor american încheiat între guvernul Sudanului și S.U.A.

● La 20 mai, la șantierul naval de stat „Howaldt-Werft” din Hamburg, cel mai mare șantier naval din R.F.G., a început o grevă de avertisment de 24 ore a muncitorilor, în semn de protest împotriva vizării acestui șantier unor proprietari particulari. La grevă participă aproximativ 6.000 de muncitori.

● De trei săptămîni pe străzile Londrei nu a apărut niciun autobuz. Greva celor 50.000 de lucrători din transporturi auto din Londra, ca și a șoferilor de camioane și hamaliilor continuă. Aproape 3.000 de docheri din capitala Angliei s-au solidarizat cu muncitorii din transporturi și au declarat grevă.

PRIN R. P. POLONĂ

De obicei, în Polonia primăvara vine mai tîrziu. Anul acesta nici în ultimele zile ale lui aprilie nu se putea merge fără palton. Pe alocuri zăpada mai puncta în tînsul cîmpiei poloneze. Țărani însă n-au așteptat căldurile. Ei au înfipt adînc plugurile în pămîntul reavăn. În sat nu au rămas decît copii și bătrîni care nu pot munci. Toți ceilalți au plecat la cîmp. Nu vor să piardă nici o clipă de muncă, pentru a spori în fiecare an recolta.

Aspectul cîmpiei poloneze este acum altul decît cel de altădată. Alături de arhaicul plug cu cai, brăzdează pămîntul mii de tractoare. Agricultură Poloniei a fost înzestrată în anii puterii populare cu sute de mii de mașini agricole de toate tipurile. Numai anul acesta ea va primi circa 350.000 de tractoare, semănători, prășitori, pluguri, secerători și altele.

S-a schimbat totodată și structura agriculturii poloneze. Privită din avion, cîmpia înfățișează aspecte interesante. Fișile înguste, despărțite prin nelipsitele răzoare sînt sparte din loc în loc de parcele mari, de sute de hectare, ale cooperativelor agricole de producție, care sînt acum în număr de 4697 și însumează 4.257.000 țărani. Și numărul țăranilor care se conving de superioritatea muncii în colectiv este mereu în creștere.

Înfățișarea satelor poloneze s-a schimbat mult în anii puterii populare. Lumina electrică a alungat întunericul din multe case, mai ales în cele

din jurul puternicelor regiuni industriale, cum e de pildă Silezia superioară. Am călătorit seara de la Varșovia spre Katowice și în fiecare comună pe lingă care am trecut de-a lungul a sute de kilometri, am văzut strălucind lampa lui Ilici. Insoțitorul meu, Ștefan Roznowiecki, care făcuse de multe ori acest drum îmi spunea că de fiecare dată are impresia că merge pe alt drum, căci locurile își schimbau mereu înfățișarea.

Satele Poloniei s-au îmbogățit acum și cu multe case noi

NOTE DE DRUM

de locuit, foarte arătoase. Este și aceasta o dovadă a creșterii bunăstării țăranimii din R. P. Polonă.

Polonia este cunoscută ca o țară cu relief jos, aproape de nivelul mării, în special în partea de nord-est. Din această cauză cîmpul este presărat cu multe lacuri și bălți de diferite mărimi, cu lacuri mlăștinoase. O astfel de situație restrînge suprafața bună pentru agricultură. Partidul și guvernul R. P. Polonez dau o deosebită atenție transformării mlăștinilor în terenuri fertile. Peste un miliard de zloți au fost alocați pentru ameliorări agricole. Drept urmare, pînă acum au fost redatate agriculturii aproximativ 3 milioane hectare terenuri arabile și 1,5 milioane hectare pășune.

În vremurile trecute, drumurile care legau între ele satele

poloneze erau vestite pentru starea lor mizerabilă. Acum, cu ajutorul statului s-au reparat cele mai multe din șoselele vechi și au fost construite altele noi pe mii de kilometri. Neîntîlnind nici un obstacol în cale, drumurile taie drept cîmpia, de parcă ar fi trase cu rigla de un desenator dibaci. Pe zeci de kilometri nu au nici o curbă, cit de mică.

Polonia a înregistrat în acești ani o serioasă dezvoltare industrială. Cu ajutorul internaționalist al U.R.S.S., au fost ridicate uzine ca Nowa-Huta, fabrica de automobile din Varșovia, numeroase întreprinderi ale industriei constructoare de mașini, ale industriei chimice. O asemenea dezvoltare constituie o cheazășie și pentru dezvoltarea continuă a agriculturii prin înzestrarea ei cu cele mai moderne mașini. Se întărește tot mai mult alianța clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare.

În zilele cît am stat în Polonia am văzut case, fabrici, uzine, mine, cîmpurile fremătînd de muncă, am admirat frumoase costume naționale ca și măiestria cu care o echipă amatoare de dansuri a interpretat, la Palatul Culturii și Științei, fermecătoare polci poloneze. Poporul polonez este dornic de muncă, de viață, de pace, el vrea să construiască, alături de celelalte popoare ale lagărului socialist, o orînduire nouă.

Pentru aceasta nu-și precupește forțele.

I. Tănăsioiu

Statele Unite ale Americii trec în prezent prin cea mai adîncă criză economică de după război.

CRIZA: — Sint noul locatar.

(Desen de V. VASILIU)

„MUNTELE”

Pe-un bolovan care se dea la soare
Ferit din drum, modest și liniștit,
Ieșise o furnică la piimbare
Și fiindcă n-avea treabă i-a vorbit:
— Dar știi că cerul tot îl porți pe frunte?
Eu n-am văzut pe-aici de când mă știu
La mai frumos și mai puternic munte.
Ce mindru-ți este piscul argintiu
Sfidind noroiul cu lucire sumbră!
Și toate astea-n loc să le expui
Tu le ascunzi în șant, aici, la umbră?
Și bolovanul ascultând tehui
Bătându-se în piept cu îngimfare
Că-i munte și ca dinsul nimeni nu-i
S-a așezat trufas, în drumul mare...
Dar un măgar trecind în pas domol
L-a dat cu o copită rostogol...
Făcut fărime-n șant ca o nimică,
Spre un scaete mic și pricâjit
Se plinge bolovanul de furnică:
— Văzuși, vecine, cum m-a păcălit?

Rodica Toth

Bidineaua

Vintilă s-a sculat cu noaptea-n cap, să stingă var.
A stins un hirdău în-
treg, pentru că are de vărui
gardul, plus merii din li-
vadă pînă la jumătate, ca să
nu se urce omizile pe tulpină.
Vintilă mestecă varul din hîr-
dău, privește cum încă mai
pufnesc stropii fierbinți, și
bombăne:

— Ei, știi că-i bună! Unde
mai pomenit să trudească
bărbatul singur la gospodărie
și femeia să stea? Asta-i prea
de tot! Cu mine nu-i merge!
Lino!

— Aud?
— Stai, ai? Mult crezi că ai
să te mai fofilezi de la muncă?
Vorba ceea: unul cu rîndu-
la, celălalt cu tinjeala. Ei bine,
a-nțărcaț Bălaia! Ia fă-ți curaj
și pune mîna pe bidinea!

Vintilă pleacă și Lina înce-
pe să dea cu bidineaua, și-și
face singură gînduri:

— Ce socoteală o mai fi și
asta? Eu, toată ziua văruiesc
și, în vremea asta, copii stau
cu burta la soare! Ei bine,
așa nu merge! Ștefaneee!

— Au, mamă?
— Cum te rabdă inima să
trîndăvești, Ștefane maică?
Ce-o să iasă din tine dacă
stai toată ziua de pomană?
Trebuie să te înveți cu mun-
ca, băiatule!

Ca o minge care trece de
la un jucător la altul, coada
bidinelei trece din mîna Linei
într-a lui Ștefan. Lina pleacă
și rămîne Ștefan singur. Stă
și gîndește:

— Mama are dreptate: ce-o
să iasă din mine dacă nu în-
văț de pe acum de-ale gospo-
dăriei? Și, nu zic de mine,
că-s bărbat, da' ce-o să iasă
din soră-mea, Xenia? Că ori-
cum, bidineaua e treabă de fe-
meie. Xenieeee!

— Ei?
— Xenio, fă, mama a spus
să nu trîndăvim. Mama a
spus să ne învățăm cu mun-
ca. Fă bine și pune mina co-
lea, că la tras cu bidineaua
se pricepe și un copil.

Xenia nu spune nimic și ia
în mîna coada bidinelei.

— Ștefan are dreptate —
gîndește ea. — La tras cu
bidineaua într-adevăr se pri-
cepe și un copil. Nicușoor!

În două cuvinte, Nicușor e
lămurit cum trebuie vărui
gardul și cum trebuie văruiți
merii, pentru că dacă ajung
omizile sus, nici el nu va mai
avea parte să mînce mere.
După care este inarmat cu bi-
dineaua. Nicușor n-o mai trece
nimănu. El e cel mai mic. E
chiar atît de mic, că nu ajun-
ge să zugrăvească gardul pînă
sus. L-a zugrăvit numai pînă
la jumătate. Pe pomi, n-a dat
de loc. A dat pe ușa beciului
pentru că, acum, mîncă
mere din pod și nu din pomi.
În pomi oricine se uită vede că
— i nici un măr. De-abia au
dat frunzele.

În acest timp Vintilă, Lina,
Ștefan și Xenia, fiecare prin
cite-un colț, gîndesc ușurați:
— O făcurăm și pe-asta!

Victor Pițigoi

— Stăpînul vrea să ne mărească apartamentele.
— De ce?
— Fiindcă ne vom mări familiile! (Desen de FLORIAV)

În multe sate frunțase,
sătenii și-au instalat, prin
contribuție voluntară, lu-
mină electrică.

Cînd în sat, la orlșicne
Becul este instalat,
Și-i luminează, zici: „Vezi bine,
Satul ăsta-i... luminat!”

★

Unuia care și-a lăsat
vta în paragină.

Comportarea lui firească
o aprob (de bună seamă):
la ce bun s-o ingrijescă,
cînd e el așa o... poamă!

Se ținuse prin vecini
O sedință de găini.
Cocoțată sus pe-o cracă,
O găină porumbacă
Prezentase un articol
Just (cu caracter avicol!)
Arătînd că mai există
Curți în care nu-s surate
Și că asta nu se poate —
Deci le roagă și insistă
Fără multe-nflorituri,
Să se treacă la măsură.
Una strigă-n gura mare:
— Să ne facem noi culbare!
Alta, cu zulfii roșii:
— Să ne stimulăm cocoșii!
Și, cam astfel, treaba merse
Pînă-aproape la „diverse”
Cînd o clocă sprintenă

Tacticos se-mpîntonă
Și făcîndu-și iute vînt:
Se înscrie la cuvînt:
— În problema desbătută
Mă consider pricepută...
Unde pui că
Nu sînt puică
Și că eu, în curtea mea,
Am făcut ceva-ceva,
Hotărîtă să-nmultesc
Neamul nostru păsăresc
Prin urmare,
Ca mai mare,
În loc de expunere
Vin cu o propunere
Încercată uneori:
Să clocim de două ori!

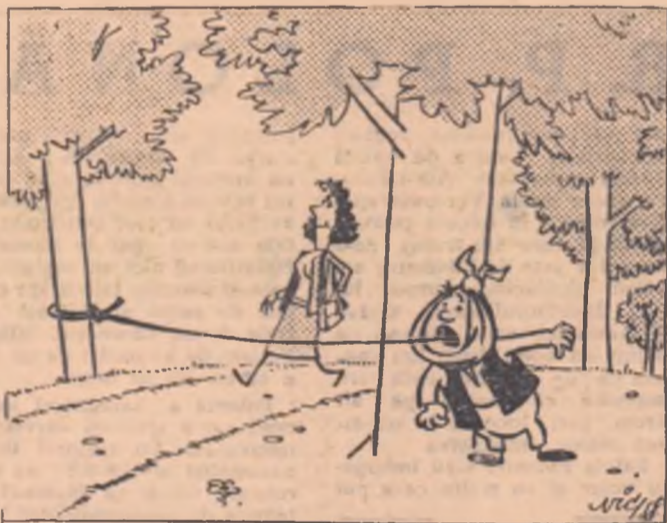
Stelian Filip

Cooperativa din comuna Obreja, raionul Caran-
sebeș, nu se interesează de achiziționarea păsări-
lor. (În primul trimestru al acestui an, cooperativa
n-a achiziționat nici o pasăre).

— La oraș nu trimiteți păsări??
— Ce să facă cu ele acolo??

Maria Bulea, medic dentist la spitalul unificat
din comuna Păfîrlagele, raionul Cislău, vine foarte
rar la serviciu.

BOLNAVUL: — Așa, o să-mi scoată precis măseaua!

La Strehala, pompele împotriva incendiului sînt folosite la stingerea
varului.

PREȘEDINTELE SFATULUI CATRE ȘEFUL PICHETELUI DE POMPIERI:
— Am ajuns la concluzia că putem desființa funcția dumată!

Coincidență

Cine nu greșește-n viață?
Am greșit și eu o dată;
Și-ntr-o bună dimineață
Văd isprava criticată.

Iau gazeta, mă uit bine:
Criticalul nume n-are;
Însă între el și mine
Era mare-asemănare.

Stau, citesc, să rid imi vine:
Rid de mine sau de el?
Agronom e ca și mine
Iar greșelile-s de-un fel.

Chiar atuncea se brodisse
Că-ndrăgind prea mult biroul,
Subsemnatul rar ieșise
Pe tren, ca și eroul.

Deși n-am fost eu vizatul,
Epigrama mă-nțepa;
N-o făceam pe supăratul,
Dar nici bine nu-mi era.

Azi cînd dat e prin ziare
Unul ce muncește bine
Văd că-i mare-asemănare
Între el și între mine.

Pt. conf.
Petre Popa

Text
și desene
de
Nic.
Nicolaescu

